

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2016 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného **M. V. a spol.**, pre pokračovací zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ a písm. i/ Trestného zákona, **o návrhu obžalovaného na odňatie a prikázanie veci**, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku trestná vec Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/62/2014, obžalovaného M. V., vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Tos/34/2016, sa tomuto krajskému súdu **n e o d n í m a**.

O d ô v o d n e n i e

Obžalovaný M. V. je na Okresnom súde Bratislava I v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2T/62/2014, trestne stíhaný pre pokračovací zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ a písm. i/ Trestného zákona.

Dňa 10. februára 2016 písomným podaním adresovaným Okresnému súdu Bratislava I (č.l. 5821 – 5823) obžalovaný M. V. žiadal o odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku a „vylúčenie orgánov činných v trestnom konaní súdu a iných osôb“. Z obsahu podania vyplýva, že obžalovaný namieta všetkých členov senátu okresného súdu a krajského súdu, ktorí rozhodovali v jeho trestnej veci.

Podľa názoru obžalovaného sudcovia Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave rozhodujú v jeho trestnej veci zaujato a nezákonne. Vo svojich rozhodnutiach sudcovia neakceptovali vyjadrenie poškodenej organizácie - Daňový úrad B., ktorý

zastupovala Ing. L. V., že Daňovému úradu v B. nebola spôsobená žiadna škoda. Následne v podaní vymenoval sudcov, ktorí na okresnom súde rozhodovali (JUDr. Michal Valent, Mgr. Pavol Tomík, JUDr. Stanislav Dutko, Ladislav Potoczský, Ing. Peter Bón).

Vo vzťahu ku krajskému súdu, podľa názoru obžalovaného, pri rozhodovaní jeho trestných vecí neustále dochádza k pochybeniam a zaujatosti voči jeho osobe zo strany sudcov : JUDr. Magdalény Blažovej, JUDr. Ivety Zelenayovej, JUDr. Kamila Ivánka, JUDr. Zuzany Molnárovej, JUDr. Denisy Meszároszovej, JUDr. Danice Veselovskej, Mgr. Marcely Kosovej, JUDr. Tibora Kubíka, JUDr. Karola Kováča, JUDr. Petra Šamka, JUDr. Petra Štífta, JUDr. Richarda Molnára.

V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na porušenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku a zásad prijatých judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Dňa 15. apríla 2016 bol predložený príslušný spisový materiál aj spolu s písomnými vyjadreniami sudcov dotknutého krajského súdu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie.

Najvyšší súd ako súd nadriadený Krajskému súdu v Bratislave preskúmal podaný návrh v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku (námietka zaujatosti vznesená proti všetkým sudcom toho ktorého súdu sa považuje za návrh na delegáciu), ako aj predložený spisový materiál a dospel k takému záveru, že v danom prípade nie je daný dôvod na odňatie predmetnej trestnej veci Krajskému súdu v Bratislave a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Z obsahu spisu vyplýva, že na hlavnom pojednávaní konanom 21. marca 2016 na Okresnom súde Bratislava I predseda senátu skonštatoval, že obžalovaný M. V. podal viacero podaní, v ktorých namietal rozhodovaciu činnosť sudcov okresného súdu a zároveň Krajského súdu v Bratislave. Obžalovaný bol predsedom senátu poučený, že o jeho podaniach týkajúcich sa vedenia procesu a rozhodovacej činnosti sudcov, ako o námietke zaujatosti súd rozhodovať nebude. (č.l. 5913).

Zároveň súd uznesením rozhodol o žiadosti obžalovaného M. V. o prepustenie z väzby na slobodu tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku súd zamietol jeho žiadosť

o prepustenie z väzby na slobodu a podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu podal obžalovaný V. sťažnosť. O sťažnosti rozhoduje Krajský súd v Bratislave pod sp. zn. 3Tos/34/2016.

V predloženom spise sú písomné vyjadrenia jednotlivých sudcov Krajského súdu v Bratislave (č.l. 5974), z ktorých obsahu vyplýva, že títo sa necítia byť v predmetnej veci zaujatí, obžalovaného nepoznajú a nemajú k nemu a ani k veci žiaden vzťah.

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Na odňatie a prikázanie veci musí existovať dôležitý dôvod, čím sa zdôrazňuje výnimočnosť takéhoto postupu. Dôležité dôvody nie sú v zákone taxatívne uvedené, ale treba nimi rozumieť také okolnosti, ktoré v konkrétnom prípade umožnia celkovo lepšie uplatniť základné zásady trestného konania a splnenie jeho účelu iným súdom toho istého druhu a stupňa, než súdom miestne príslušným. Takýmito dôvodmi sú predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, výchovné pôsobenie konania a čo najrýchlejšie avšak zákonné a spravodlivé prejednanie a rozhodnutie veci. Jedným z dôvodov na postup podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku môže byť tiež zaujatosť všetkých sudcov príslušného súdu.

Pri úvahách, či sú v konkrétnom prípade dané dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci, treba hodnotiť všetky okolnosti odôvodňujúce takýto postup vo vzájomnej súvislosti a pri posudzovaní ich opodstatnenosti a závažnosti treba prihliadať aj na význam zákonných ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov.

Ústavným zákonom z 9. januára 1991, číslo 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd a tiež prijatím Ústavy Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. októbra 1992 výrazne stúpol význam ustanovení o príslušnosti súdov a sudcov. Vyplýva to z článku 38 ods. 1 Listiny a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého: „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon“.

S ohľadom na uvedené je teda zrejmé, že sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje tiež i na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je sudca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranné, spravodlivo, bez zbytočných priet'ahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

V zmysle súdnej praxe treba pritom pomerom k prejednávanej veci rozumieť najmä skutočnosť, že orgán uvedený v tomto ustanovení bol sám poškodený trestným činom, ktorého sa majú týkať procesné úkony, resp. ním boli poškodené jemu blízke osoby. Naproti tomu pomerom k osobám, ktorých sa úkon priamo týka a k ďalším osobám uvedeným v citovanom ustanovení sa rozumie, že je k uvedeným osobám najmä v pomere príbuzenskom, švagrovskom, druha a družky, prípadne vo vzťahu úzko priateľskom alebo nepriateľskom.

Pokiaľ ide o posudzovaný návrh, tak tu obžalovaný M. V. neuviedol podľa názoru najvyššieho súdu žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného rozhodovania danej veci a bez relevantných dôvodov namietal aj sudcov, ktorí sa na rozhodovaní v jeho trestnej veci v skutočnosti nepodieľajú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že predseda senátu okresného súdu správne na hlavnom pojednávaní 21. marca 2016 správne uviedol, že o vznesených námietkach zaujatosti rozhodovať nebude, a to s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre odňatie veci Krajskému súdu v Bratislave, pretože v danom prípade nie sú splnené podmienky na tzv. delegovanie vecí inému krajskému súdu v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nie je daný žiadny dôležitý dôvod predpokladaný týmto zákonným ustanovením, v dôsledku ktorého by mohlo byť ohrozené nestranné a zákonné prerokovanie uvedenej trestnej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 20. apríla 2016

JUDr. Jana S e r b o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Vypracovala : JUDr. Alena Šišková

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová